

Стань окриленим - здобудеш ВОЛЮ

грудень, 2007

ПАХ
№1

МОЛОДІЖНИЙ журнал

АБСУРД

**Що це таке і як з
ним боротись...**

Вуличні танці
Від Mj. B-Boys

Лети, «Птахо»!

Молодь шукає шляхи до самовираження. Саме молоді та юні здатні переступити через консерватизм і йти до світла, в якому наше майбутнє. Молодіжний журнал «Птаха» - це перша спроба молодих ковельчан самовиразитись і самоствердитись. Ціль журналу не тільки виховна, але й пізнавальна. «Птаха» готовий пізнавати цей світ через думки і мрії молоді. Наше місто близьке до Європи не тільки географічно, але й своєю демократичністю, відкритістю і поглядами на життя. «Птаха» має стати тим свіжим вітром, який очищає від зашкарублої дійсності, і дає змогу дихати свіжим цілющим повітрям на повні груди. «Птаха» доступний всім. Пробуйте, пишіть і вільно висловлюйте свої думки. Впевнений, що самодіяльні непрофесійні журналісти, дописувачі у майбутньому стануть професійними журналістами, письменниками і бізнесменами. Стрімких, творчих злетів, «Птахо»! Хай не стомляться твої крила у вирі бурь і боротьби.

Сергій Кошарук

Петиція	3
Можемо!	
Mj. B-Boys	4
Absurd	10
АНТИчайник	
Вже Не абітурієнти	6
Людина без професії - ніхто?!	7
ПСИХологія	
Що це такє...	8
Йде у гості Миколай	9
Відтягуємось	
Фестики	12
КИНО	19
Роздуми на тему...	
Спалах	14
Постмодернізм в Україні	15
Зіркова всяка всячина	
Альфред Хічкок	16
Та невже?	
Перемога...	20

Рада директорів

- **Василь Ворон** - заступник начальника управління культури та туризму.
- **Ніна Горик** - голова Волинської обласної Національної спілки письменників України.
- **Віктор Давидюк** - професор, доктор філологічних наук.
- **Кирило Завора** - приватний підприємець.
- **Сергій Кошарук** - Ковельський міський голова.
- **Сашко Положинський** - лідер гурту "Тартак".
- **Анатолій Семенюк** - член Національної спілки журналістів України.
- **Ольга Ляснюк** - керівник Волинської обласної організації творчої молоді "Лесин Кадуб", член Національної спілки письменників України.
- **Руслан Тимошук** - громадський діяч, політолог.

Слово редактора

Ми починаємо політ. Сподіваємося, він буде стрімким і привабить спочатку – ваші погляди, а потім – і ваші серця. Ми разом будемо зміцнювати крила. Редколегія, так би мовити, „ліпитиме” для вас, наших читачів, „Птаха”, а ви – створюватимете простір для його польоту. На початках прийнято казати: „У добру путь!” – а ми побажаємо „Птахів” щасливого польоту!

Оля Ляснюк

Петиція!

Знаєте, що вбиває особистість у людині? Натовп. Сірий, безликий натовп, якому потрібні не особистості, а клони. У якому не існує принципу: якщо я – світ, то поруч зі мною кожен – теж ЦІЛИЙ СВІТ, можливо, ще більш яскравий чи вразливий... Адже хотілося б саме так, правда?... Але я трохи про інше. Звичайно, неможливо жити без правил, певних засад, бо ж недарма вони так довго та ретельно створювались, правильно?

Тільки-от наслідувати їх можна геть по-різному. Мама з татом казали, що треба бути чемними, чистити зранку зуби, їсти каші, на вулицях пісні посеред дня не горланити(посеред ночі тим паче), гучно музику не слухати, на телефоні «не

виснути», в неті гроші не просиджувати, після себе зі столу прибирати, добре вчитись, більше однієї дірки у вусі (не говорячи про ту ж дірку, бодай одну(!), в носі /губі /язиці /пупі /ше десь там) не робити, і взагалі, ПОВОДИТИСЬ ЧЕМНО ТА ТИХЕНЬКО. Бо так треба. І це найголовніший елемент. Який би цей світ та люди в ньому не були правильним, та саме оця тактребовість і позбавляє тебе-мене-нас-його-тата з мамою позитиву та необхідного драйву. Так, чистити зуби на ніч і зранку треба(бо повилітають і будеш весь такий гарнюща, що просто страххх, бу-га-га), та й вчитися добре – теж не найгірший варіант... Але при цьому не обов'язково бути сірою мишкою, яка пересувається життям дрібними крочками, щоб ніхто не помітив. Можна ж, допоки дехто човгає, похнюпивши носа, або й, чого доброго, взагалі, повзає, нарощувати крила і стрімко летіти, на повні груди вдихаючи свободу. Аби це не шкодило ні Тобі, ні іншим. Отож... Припини ховати чи нахабно закопувати свої мрії та бажання! Певір, є стііііільки цікавого та дивовижного, про що ти і не здогадувався! Аби тільки Ваша шановна особа була відкритою до того такого чудесного та дивовижного! А знаєш чому? Бо життя надто вже прикольна штука, щоб розмінювати його на сірі будні та фарбувати себе на сіро. Отак-то, друзі мої. Як каже львівський металург Василь Іморталович, тримайтесь пензля і слухайте джі-джі-джі. А я від себе додам – і читайте нашого (а від так – і вашого!) „ПТАХА”!

Triassa

3

Можемо!

Mj. B-Boys

Мабуть, серце не однієї юної ковельчанки схвилювано забилося (даруй за пафосний стиль) під час виступу молодих і дуже талановитих хлопців, що танцюють брейк-данс на різних святах у нашому місті. Мене, принаймні, вони байдужою точно не залишили: була щиро здивована, що такий високий рівень майстерності у наших, ковельських, бі-боїв. „Такими хлопцями ми повинні пишатися і знати їх в обличчя”, – вирішила я, і думаю, ви зі мною погодитесь. Отже, хто вони: **MJ**

Вова

Євген Нещерет, Сергій Муханьков, Володимир Гусь, Віктор Балюрко, Андрій Олексюк – Як утворилась ваша команда?

Женя: Після 8 класу я поїхав до бабусі і випадково потрапив на дискотеку, і там хлопці танцювали брейк. І мені це

настільки сподобалось!... Я зрозумів, що це моє, прийшло бажання займатись брейком. Наступного дня я пішов на тренування і дві години просто сидів і дивився, що вони роблять. Було дуже цікаво! Згодом почав пробувати сам, побачив, що досить швидко вчуся...

Сергій: І приїхав ти в Ковель?...

Женя: Так, і приїхав я в Ковель, тут теж старші хлопці вже займались брейком. Спочатку ми тренувались на траві, картоні, бетонних плитах біля Палацу Шевченка.

Сергій: Одного разу, коли ми займались біля палацу Шевченка, до нас підійшов Корнелюк Олег Дмитрович (йому велика подяка) і запитав, чи не хотіли б ми станцювати на „Золотій підкові”. Ми виступили, і публіка зреагувала дуже класно. Після цього Олег Дмитрович дав нам зал, і

Вітя

ми два роки тренувались там безкоштовно. – Коли і яким чином виникла назва „MJ b-boys”? Що вона означає? **Женя:** Це був 2002 рік. Проходив якийсь звітний концерт. Саме тоді ми придумали назву „MJ b-boys”.

Сергій: Команда наша взагалі називається „Masters jam”...

Женя: (побачивши мене нерозуміння):

Jam — це коли збираються бі-бої в коло і кожен показує, що він вміє, така собі тусовка, змагання. Наша назва – майстри оцього самого „джема”.

Сергій: А цього року ми скоротили назву до „MJ b-boys”, щоб народ не плутався. Бо коли ми виступали на змаганнях, назву постійно вимовляли неправильно. – Де ви вже встигли виступити із брейк-дансом?

Женя: Раніше я близько року тренувався зі львівською командою „Energi”, ми їздили на різні змагання, в Тернопіль, на LG-Караоке...

Сергій: От у Ковелі поки що ніколи змагань з брейк-дансу не було, ми виступали на святах (День молоді, День міста). На великих змаганнях ще не були, зараз тренуємось, розвиваємось, щоб досягти справді професійного рівня.

– Що потрібно, щоб стати класним бі-боєм?

Сергій (сміється): У першу чергу бажання, а ще багато-багато тренування і, мабуть, талант.

Женя: Так, коли ти розумієш, що це дійсно твоє, коли це іде від серця... коли ти хочеш присвятити цьому своє життя.

– І ви дійсно хочете присвятити цьому своє життя? Ви не боїтесь, що брейк – молодіжне захоплення, яке пройде з роками?

Сергій: У брейк-дансі в першу чергу ми хочемо досягнути певних вершин, а потім у всіх нас є ще деякі плани...

Женя: Ні, ну до років тридцяти точно. Поки буде можливість, ми будемо тренуватись.

– Якби в Ковелі знайшлися молоді люди, які теж хотіли б займатися брейк-дансом, ви б допомогли їм?

Муха

Сергій: А

до нас ходять малята, ми їх тренуємо. Вони вже зараз у нас виступають. Клас, взагалі, молодці.

Женя: Так, навіть дівчата ходять. Ія побачив, що з дівчатами набагато легше працювати. Але є одне „але”: вони такі ніжні, тендітні, знаєш... А в брейк-дансі треба падати, треба крутитись, стояти на голові, синяки постійно... Незнаю, мені просто їх шкода. Брейк-данс, на мою думку, це не жіноче.

- **Яка мета, ціль у вашої команди?**

Женя: У нас, як мабуть, у кожного бі-боя, є ціль побувати на міжнародному фестивалі брейк-дансу, що проводиться в Німеччині кожного року. Ну і зайняти там перше місце (сміється).

Сергій: Насправді, це дуже важко, так як рівень брейку у світі зараз дуже високий, тому нам хотілось хоча би для початку там просто виступити. А далі – побачим.

Жека

Народився брейк-данс у Нью-Йорку на початку 70-х років. Такий собі DJ Kool Herc, що часто крутив платівки на вуличних тусовках, зібрав групу ентузіастів і для них розробив методику тренувань, взявши за основу елементи акробатики, афро-бразильську боротьбу капоейро, прийоми китайського кунг-фу. Саме тоді Кул Херк і придумав назву „b-boy” - так стали називати людей, що танцюють брейк. Цікавим історії брейк-дансу є те, що він виник як альтернатива вуличним боям. Банди з’ясовували свої стосунки (типу, хто тут крутіший) не за допомогою зброї і бійки, а у танці. А публіка вирішувала, хто переміг. У 80-х роках брейк почав завойовувати телебачення. Був знятий фільм „Wild Style” про хіп-хоп культуру, в якому не оминули брейк-данс. У підтримку стрічки було здійснено турне райтерами (люди, що малюють графіті) і бі-боями (ти вже знаєш, хто це такі) до Лондона та Парижу. Так цей танець потрапив у Європу. З кожним роком на Заході брейк-данс ставав усе популярнішим. Але у 87-му році хвиля спала. Лише деякі продовжували тренуватись і серйозно танцювати. От саме вони і вплинули на подальший розвиток брейку і зробили його таким, яким ми бачимо його зараз.

Андрій

Battle (з англ. битва) – танцювальні змагання між бі-боями. У батлі, як правило, беруть участь 2 команди.

B-boy/b-girl (скор. від break-boy/girl) – хлопець (ну або дівчина), що танцює брейк.

Crew – команда бі-боїв.

Footwork – рухи ногами: дорожки, забіги, переплетіння.

Freeze – фіксація положення тіла при виконанні певного елемента.

Spining moves або **power moves** – вертіння та силові елементи.

Яна Супоровська

Говорити про реформи і зміни завжди актуально. Особливо, коли це стосується освіти, де не все і не завжди прозоро настільки, наскільки хотілося б. Де пластикові дипломи не завжди підтверджені знаннями, і навпаки. Для вирішення питань, пов'язаних з корупцією, міністр освіти Ніколаєнко запровадив зовнішнє оцінювання, апростіше—тести з шкільних предметів, аби полегшити вступ у Вищі навчальні заклади. Я поспілкувався з трьома учасниками тестування, які тепер успішно вступили у ВНЗ України. Всім було поставлено три однакових запитання:

1. Який час був потрібний для підготовки до тестів?
2. Чи допомогло тестування вступити у ВУЗ?
3. Яке майбутнє ти пророкуєш зовнішньому оцінюванню знань?

Першою співрозмовницею була випусниця Ковельського НВК №11, студентка Національного технічного університету «Київський політехнічний інститут» Ольга Чабан. Ось такі відповіді я отримав від неї:

1. «Серйозної підготовки на тести – 2 місяці з репетитором. Посилена віддача на повну».
2. «Дуженавіть допомогли. В тому плані, що програма вступних випробувань розрахована на різних за інтелектом учнів, не обмежується шкільними рамками. А тестування обмежено шкільною програмою, тому реально отримати високі бали».
3. «Як і ВСЕ, стане корумпованим. Ще десь років п'ять у тестів є майбутнє, а потім це все знівелюється і стане формальним».

Опісля я поспілкувався з випусником Ковельської ЗОШ №1, студентом Національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого Олександром Бондарем. Такі коментарі я отримав від нього:

1. «З огляду, що на тестуванні задіяна уся шкільна

програма з мови та історії, то готувався з кінця вересня 2006 року».

2. «Так, зовнішнє оцінювання допомогло, тому що історія і мова була у мене зарахована за сертифікатами».
3. «Цей напрямок правильний, але, як і кожне нововведення, має свої «плюси» та «мінуси». До «Мінусів» я зараховую завищений рівень вимог до знань випусників, хоч ВНЗ все одно переводять бали сертифікатів у власні, і це нівелює результат тестування».

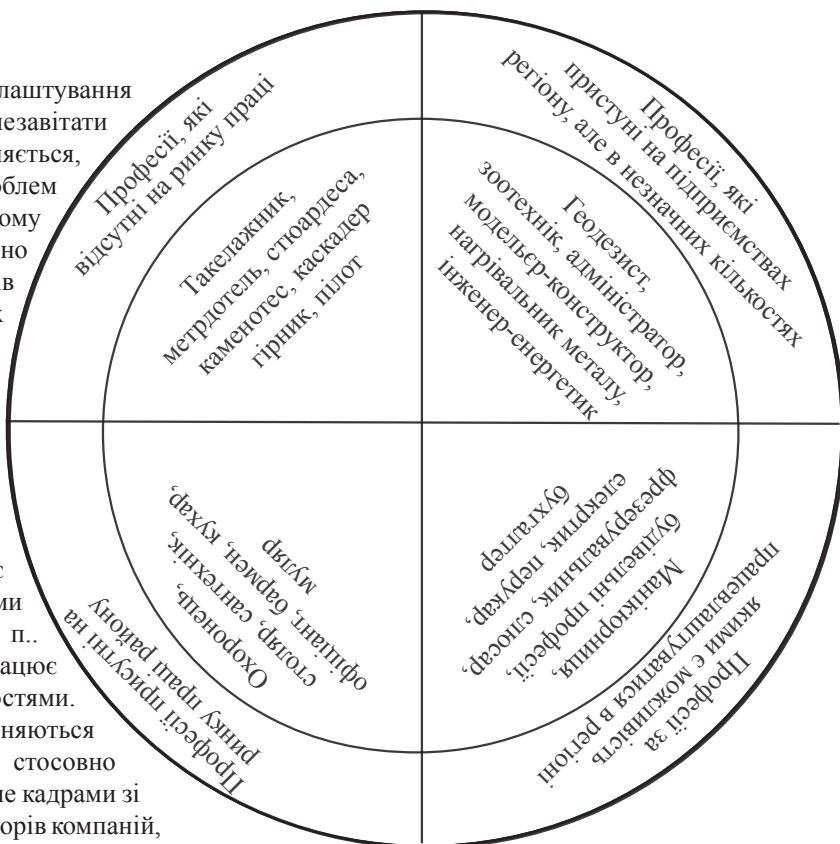
Останньою співрозмовницею стала Даша Василюк – випусниця Ковельської ЗОШ №1, студентка Дніпропетровського університету залізничного транспорту ім. академіка В. Лазарєна. Ось, як вона прокоментувала нову систему оцінювання знань:

1. «До української мови я готувалася 2 місяці, а до математики – місяць».
2. «Звичайно, адже я здала у ВНЗ сертифікати, які відповідали вступним випробуванням, і це суттєво полегшило мені вступ».
3. «Так, я думаю. Що у тестів є майбутнє. Тому що вони спрямовані на боротьбу з корупцією, хоча певного вдосконалення самий зміст завдань потребує». Отже, з усього почутого та побаченого (адже, мені самому доводилось брати участь у тестуванні) можна зробити деякі висновки. Можливо сьогодні питання корупції і вирішене на 50%, але позбутись цього явища неможливо... Це те саме, що не виробляти напівфабрикатів. Розвиток науки та освіти постачає нам нові методи, але чи змінюють вони нас? Наше суспільство надто звикло до схеми «давати - брати» – і це вже діагноз».

Людина без професії - ніхто??!

Болуче питання працевлаштування ковельської молоді змусило менезавітати до Центру зайнятості. Виявляється, що однією з найбільших проблем є те, що сьогодні на районному ринку праці катастрофічно не вистачає спеціалістів у галузі виробничих професій, які користуються меншою популярністю серед молоді порівняно із професіями «білих комірців». Прикро, адже саме вони є найактуальнішими. На одного випускника із робітничою спеціальністю припадає близько 10, що мають дипломи керівників, менеджерів і т. п.. 50 % випускників не працює за обраними спеціальностями. Звичайно, реалії життя відрізняються від побудованих ілюзій стосовно кар'єри. Телебачення, насичене кадрами зі щасливими обличчями директорів компаній, бізнесменів, власників фірм, порівняно низька заробітна плата найманих працівників та інші подібні фактори знизили популярність виробничих професій серед молоді, зробили їх другосортними. Суспільство перестало цінувати чесну працю, тому що нині вона не є достатньо прибутковою. На сьогоднішній день у Центрі зайнятості 50% вакансій передбачають заробітну плату від 440 до 560 грн., 30% - від 500 до 700 грн., решта – від 1000 грн. Молоді люди, стаючи на облік, часто відмовляються від запропонованої їм роботи, так як плата за неї не відповідає їхнім запитам, хочеться всього і відразу навіть тим, хто є, по суті, не володіє навиками жодної професії. У такому випадку вони починають шукати роботу деінде, працювати нелегально, без оформлення трудового договору. Перевага такої праці лише в одному – «живих грошах» чи, точніше, у більшій їх кількості. Тільки тут є одна проблема: працюючи нелегально, ви фактично відмовляєтесь від права відстоювати законно свої інтереси як найманого працівника при виникненні непорозумінь з роботодавцем (наприклад, через хворобу, тимчасову непрацездатність,

Барометр професій

вагітність, інвалідність, нещасний випадок на виробництві і т.п.). На протигагу цьому, легальні працівники є соціально захищеними, тобто для них держава гарантує пенсії, витрати на лікування, компенсацію за втрату працездатності при нещасних випадках, передбачає пільги за добру працю тощо. Є категорія молодих людей, які рідко зазирають наперед і не ставлять собі запитання: «Де братиму гроші, коли доживу до пенсійного віку?». Здобувати освіту чи бути без професії? Працювати на когось чи бути самому собі господарем? Свідома молода людина повинна зробити свій вибір якомога раніше. Головне – не забути одну мудру приказку: «Готуй сани влітку, а воза взимку».

Надя Голядинець

Що це таке і як з ним боротись

Як часто ми, дівчатка, ображаємось на тих незрозумілих «марсіан» - хлопців?? Як часто хочцо розмалювати його личко з тою фірмовою посмішечкою на німецький хрест?! Причин буває достатньо: то не зателефонував, коли вам так треба було його почути, то знов десь там з друзями розважається, а ви нудьгуєте саменькі, то, сволота така, не слухає ваших порад, які даються з любові та шлювання про нього, невдячного. Таких ситуацій можна

нараховувати безліч. Чому ж хлопчикам та дівчаткам так важко порозумітись???
От де та собака відрита

Роддом. Правильно – пологовий будинок. Саме там, де наші

мами у страшних муках народжують НАС, таких прекрасних, лікар виносить вирок: ХЛОПЧИК. Цих дивних створінь виховують інакше. Вони ж чоловіки, вони мають бути хоробрими та відважними! Вони просто не мають права виявляти свої почуття, бо ж то роблять «маміні синочки»! Згадайте, як самі насміхались з хлопчиків ще десь там у садочку-школі-дворівдома, котрий був тихим, і троха плаксивим??? Дівчатка ж навпаки, просто ПОВИННІ бути такими!! Вони ж ніжні, тендітні та емоційні, і їх треба любити та цестити.

Вказівочки-приспівочки

Отака біда, друзі мої. З цим боротись можна лише одним способом: намагатись розмовляти про це! Дутись і відмовчуватись, звісно що, можна довго-довго, та краще вже обговорити виниклу ситуацію, спробувати зрозуміти, чому оте таке сталось. Найлегше образитись, але важче стати на місце іншої людини, хіба не?

Зазвичай ми рідко коли кажемо про свої образи своїм другим половинкам. Нам легше

обговорити всі його проступки з мамами-тятьями-подругами, але не з ним. От! Краще відразу сказати йому своє «фе» і більше не паритись на цю тему.

Еврика, чесне слово

Не мені вам розповідати про те, що стосунки – це така лажа, яка, як і дружба, вимагає якихось компромісів, поступок одне одному. Треба вміти знаходити якусь золоту серединку. І ця важка та кропітка праця звалена на нас, хороших дівчаток. Бо ж, що ти візьмеш з тих хлопчиків, коли романтики в них задушуються ще в повзюнячому віці?

Спілкування. От що конче потрібно. Знаю людинку, котра кохала людину, але про те, що язиками можна ще й спілкуватись, дізнаватись щось одне про одного ноне та цікаве, вони якось не додумались... Отак жила вона й навіть не знала, яке він любить морозиво... А якщо з таким елементом вам просто НЕМА про що спілкуватись, женіть такий об'єкт поганому мітлою, чи що там вже буде під рукою. Так та красапета і зробила. Але якщо у вас там не так всьо запущено, то держайте.

От вам моє «ФЕ»

Ви хоч уявляєте, як інколи хочцо почути від вас, Казанови, щось таке добре-добре та ніжне? Нехай це буде щось банальне, але приємне. Вчіться

розмовляти. Вмієте справи влагоджувати, вмійте і коханим приємне робити. Дивіться, щоб і вас не погнали.

Робимо висновки, які?

Любити також треба вміти, і тому краще вчитись разом, наче йти, міцно тримаючись за руки. Пам'ятати ще про один нюанс: діти у надто ранньому віці – то не надто приємна штука, так що любіться краще обережно, але коли буде треба, так щоб напевняка)))

Йде у гості Миколай...

Зима, така собі бабуня у білій пуховій хустці, у теплощому кожусі, на санях, лижах або сноуборді (у фігуристки вона точно не годиться), досить-таки суперечлива особа. Взяти до уваги хоча б той факт, що називають її усі холодною порою року, але ж приносить вона стільки тепла(!) разом з оберемком свят. Або ще один парадокс: як можна відчутти справжнє тепло, не знаючи, що таке холод? Зрештою, цю тему можна розвивати, напевно, до безконечності, та мова трохи про інше. Не знаю, як у вас, а у мене з приходом зими починається якийсь дуже трепетний період. Ще задовго до новорічних свят, ще тільки, коли починають з'являтися на вітринах магазинів прикраси для ялинок, вітальні листівки... я впадаю у дивний стан, коли печально і радісно водночас, коли від запаху ялинки і мандаринів настає легке запаморочення, коли споглядання усієї новорічної атрибутики змушує серце прискорено калататися, а розум – видобувати з пам'яті пригорщі спогадів про дитинство... Так, зима невпинно настає святами. Не встиг ще Андрій розпрощатися, як годиться... ні, все-таки про Андрія на кілька слів спинюся. Не можу оминати увагою таке магічно-таємниче свято. Одні гадання чого варті! Коли збирається гурт молоді... і (не поспішайте зі здогадами) можна, справді, тільки поворожити. Це так романтично (навіть для тих, хто відмахується від цього), коли дівчатка не без цікавості дістають з-під подушки папірець з іменем або ловлять губами персні з тарілки (з водою) – за якою спробою витягне свій перстеник, через стільки років заміж вийде. Деякі з переданих нам попередніми поколіннями ворожінь, звісно, вичерпали себе або їх унеможливив технічний (чи будь-який інший) прогрес. Наприклад, у наш час годі кидати дівчаткам свій берцикабо чобіток з 10-12-сантиметровим каблучком через 5-, 7 чи

9-типоверховий будинок. Щонайменше це може закінчитися побитими шибками, і не факт, що за ними знайдеться неодружений парубок... і що історія матиме казкове продовження та щасливе закінчення. Щодо хлопчиків, то про їх методи гадань не можу поділитися практичними знаннями (оскільки бавилася у гадання лише у статусі дівчинки). Та у будь-якому разі Андрій з усіма його магічними штучками попрощався з нами до наступного року. А незабаром завітає до нас Святий Миколай з детальним звітом про нашу слухняність/неслухняність у вигляді подарунків. І зовсім необов'язково під подушку, інколи у житті такі “миколайчики” несподівано і в дуже-дуже потрібний момент з'являються, що так чи інакше починаєш вірити у чудеса. Та й під подушкою їх знаходити - теж неабияка приємність. Усі ж ми, що називається, “родом з дитинства”. Отож, хто був слухняним? Тому Миколай готує щось гарненьке чи смачненьке, чи приємненьке - кому що до душі та кому чого бракує. А неслухняним - жменьку вуглинок у кращому випадку. Але ж ми всі слухняні :) правда? Просто часом трохи обезбашені, обездашені, без царя в голові - але ж це лише заради драйву і адреналінчику, а так ми - паїньки. Отож, чекаємо Миколая. А журнал “Птаха” трішки допоможе дідусеві Миколою, щоб старенькому легше було, підсобить миколайчиками для творчих, ні-ні, креативних (так модніше!) дівчаток і хлопчиків. Зрештою, і сам журнал “Птаха” - нічогенький миколайчик!

Оля Ляснюк

Absurd

«Ви взагалі розумієте, що таке музика???

Тут не можна НІЯК жартувати.

Та ти взагалі не розумієш, що таке мистецтво.

ЯК ти можеш зрозуміти, що таке мистецтво, граючи на гітарі???

Ви просто не думаете про це! Я не чув тебе, але я знаю, що ти не вмієш грати.

Я знаю, що ти лажово граєш. Та всі д****во грають, бо ти граєш не МИСТЕЦТВО.

Все, більше я нічого не хочу чути, бо я знаю.»

Йозіаман І

Absurd- перспективна, ковельська команда, відома лише серед певного кола людей. Молода та ще трошечки «зелена». Та отой ентузіазм та просто фанатизм музикою вражає. Чотири чувака, котрі навчаються по різних куточках України (а один умудрився і в Польщі) все мудрують над власною музикою та збирають грошики на кращі інструменти. Своїх героїв треба знати в лице, тому ось вони – хлопчак, котрі живуть та горять музикою. Тарас - гітарюга. Мозок та основа гурту. Ідейний гуру, чи що? Юрко – голос та лірика. Суцільна емоція та неспокій. На жаль, на цей момент у Московії, звідки шле пламенний привіт) Ваню – веселий раздолбай і ащкїй шутнег. Майбутній «барабаніст» всіх часів та народів. Неперевершений грол та рик. Тарк – тимчасова бас-гітара. Веселий та пофігістичний чувачок.

Коли був створений Absurd?

В: Якщо брати від самого початку, то започаткування було десь роки тому.
Т: Ага, а якщо рахувати повноцінний початок, то з 16 червня цього року-першого виступу.

Скільки всього речей у вас зроблено?

Т: Десь 6

В: Приблизно за три місяці роботи, то досить багато.

В костюлі, де проводяться репетиції, ви зробили кавер на польську пісню «Ave

Maria». Збираєтесь співати її і далі? Пісня просто приголомшуюча.

В: Взагалі-то це пісня такої польської команди як «червоні гітари».

Т: Так, можливо ми і будемо її виконувати, але лише у вигляді якогось бонусу.

В: Ага, барабанщик, який співає)))

Стиль, який ви граєте, досить суперечливий, бо точного визначення дати не можете. Але що це хоча б приблизно??

Т: Якийсь нью-метал, чи що??

В: Просто будемо домовлятися, і збиратися десь приблизно кожної другої неділі.

Т: Так, ніхто не розходиться, просто будемо збиратися трошки рідше, от і все.

Ніхто з вас не вчився в музичних школах.

Як і де отримували всі ті навички гри??

Т2: Друг запропонував навчити грати на акустиці. Спочатку показав декілька акордів, далі більше, і так далі. А потім взяв до рук електрогітару.

А як дійшов до бас-гітари?

Зараз же на ній граєш?

Т2: Просто поки нема постійного басиста буду замінити.

В: Ага, вона така ж як і електрогітара, тільки в «басусі» 2 струн немає *сміється* Ну а ти?

Т: Я? А я що? Старший брат. Це все він.

Який взагалі інструмент вашої мрії?

Т2: зараз-зараз скажу *лізе в кишеню по папірчик* Jackson GS 30.

Ого *офігівше від незнайомих слів*

Т: Ти там «Джексон» правильно запиши *знущається, сволочь*))*)*

***Слухняно виводить букочки* а в тебе??**

Т: ESP.

Ну я так підозрюю, що обидві соло гітари, на якій «басусі» тоді граєш??

Т2: Ги, «Ростов Дон».

Де такий раритет дістав????

Т2: Ну... там де і першу свою гітару «Урал». *тупа ржачка* На ній ще мій дядько грав.

Не, в мене просто бабця директор сільського клубу, от там і водились такі інструменти, на яких обігрувались всі місцеві весілля.

Всі як би там не було, мають свій ідеал.

Хто є такою істотою в музиці у вас???

Тарас

Вано

Т: Кірк
Хемет (2
гітарюга

М е т а л і к и)

В: Ти краще спитай того фанатика, як він над гітарюю своєю знущався.

???

Т: Ну на певному етапі мене просто перестав влаштовувати звук на гітарі, що граю, і просто трошка попрацював лобзиком та долотом(!!!) і все стало прекрасно
Ахтунг, найголовніше питання: ЯКЕ ВАШЕ УЛЮБЛЕНЕ МОРОЗИВО???

Т: Плодово-ягідне.

В: Я їм все, що **ХОЛОДНЕ** (сміх на задньому плані)

А як щодо якихось божевільних речей?? Не соромитесь робити якісь дурниці?

Т: Ой, була історія в Дубно, на фестивалі «Тарас Бульба», ми вирішили, на тверезу голову, прошу замітити, побігати по полю **ГОЛЯКА**.

Ха-ха, божевілья

Т: Так погоджуюсь, але досить не погано так собі побігали, прямо якимось дитями природи себе відчули, чесне слово.

Т1: Ага, в мене таке було на новий рік, ми просто бігали майже голяка по двору в той мороз-немороз))

На потяги-автобуси-літаки-ще-щось-там часто запізнюєтесь?? Фобій таких нема??

В: Ні, я жакливо не люблю запізнень!

Т1: На потяги ні, на репетиції-ТАК.

Чим-ким були зазвичай в садочку на Новий Рік???

В: Ги, ведмедем і зайцем (уявляємо цю шпалу зайцем. Не так сильно уявляємо))

Т: Я теж був зайчиком.. і клоуном))

В: Я хотів завжди бути клоуном!

Як взагалі створюєте

музику? Як це відбувається?

В: Так, творчий процес в нас на місці не стоїть. Є такі випадки, що просто за раз сіли-придумали дві пісні.

Т: Не якась лажа, а щось досить таки непогане.

В: Тарас просто починає щось грати, тут о, щось виходить, беру текст і починаю щось наспівувати, і тут пішло-поїхало. В принципі так і робиться.

Гадаєте, що вже змогли б достойно відігравати якісь мінімальні виступи??

Т: Можливо ми і могли б впоратись. Але репетиції та репетиції перш за все. Так, у нас є вже достатньо речей, але потрібен і рівень. І коли ми відчуємо, що вони в нас зроблені на відмінно, тоді і будемо вже виступати.

Нью-метал (англ. - новий метал) – музичний жанр, який з'явився в 1990-х роках. Новизна нью - метала – концепція важкої музики. Основа дається на ритм-секцію та асиметричні ритмічні малюнки. Ритміка і є головна особливість нью-металу. Вважається, що на цей жанр найбільший вплив виявили гранж та альтернативний метал ранніх 1990-х. Також в нью - металі інколи використовують елементи хіп-хопу, електроніки, та інших жанрів металу, в особливості треш-металу і грув-металу. Найбільше відомими нью-метал-командами є: Korn, System of a Down, Deftones, Ill Niño, Slipknot, Linkin Park, Limp Bizkit В Ресії: Amatory, Tracktor Bowling, Слот. Україні: Skinhate, SNUFF, ТОЛ.

Юрко

Тарк

ABSURD

Triassa

Фестики

ΛΛΙ ΛΛΒΘΔΛΔ

Коли: **осіння субота:**

„Самотня Оаза” (Луцьк), „Галас” (Луцьк)

„Спалені Вітрила” (Рівне),

„Апатія” (Володимир-Волинський)

„Underground Dimension” (Івано-

Франківськ), „Проджектор Джміль”

(Львів), „Смарагда” (Київ), „Брем

Стокер” (Рівне).

осіння неділя:

„Dispel” (Луцьк), „Softminor” (Ковель)

„Breaking Brain Without Aim” (Чернівці),

„Н-44” (Луцьк), „Серцевий Напад”

(Чернівці), „Де Сенс” (Червоноград),

„SLAP” (Луцьк), „Полинове Поле”

(Львів), „Тінь Сонця” (Київ)

Місце бойових дій: парк

ім. Лесі Українки, м. Луцьк.

Ідея: популяризація

У К Р А Ї Н С Ь К О Ї м у з и к и .

Звіт: перший день „тішив” дощиком

та сірим небом, але танки (берци,

ги) „грязі не баяцца”, тому більшість

або насолоджувалася улюбленими

командами, або бігала по чайок))))

Як завжди, порадували

„Проджектор Джміль” (Львів) та

„Брем Стокер” (Рівне). Малацца!

Другий день був набагато веселішим, бо

досить багато людей чекало на наших

любих ковельських „SOFTMINOR”-

івців, львівке „Полинове поле”, та

„Тінь Сонця”. Найцікавіше те, що звук

дивним чином для кожної наступної

команди все кращав і кращав. Може,

саме тому „софти” відтягували свій

виступ? Холод не давав спокою, тому

рятувались від нього підвищеною

активністю у вигляді гоцання та бігання

серед людей. „Softminor”, як завжди „порвав” натовп. Якщо попередні команди ніяк не могли вивести народ зі стану легкого коматозу, то „соф тики” його розворушили.

Ї ÐÀÀÀ Á Û ÖÛ ÑÀÀÁÎ Ä Í Û Ì

Коли: осінь 2007 р.

„KRAMA”, „ULIS”, „Neuro Dubel”, „Indiga”, „Tav.Mauzer”, „B:N.”, „Сьцяна”, „Znich”, „Тінь Сонця”.

Місце бойових дій: все той же парк ім. Лесі Українки, м. Луцьк.

Ідея: а ідея впливає з назви фесту – право на ВІЛЬНУ, творчу музику.

Звіт: це ліпший фест, на якому була присутня моя скромна персона. 8 білоруських команд, та одна українська - „Тінь Сонця”. Істинна білоруська мова, музика, та люди, які, незважаючи на численні перешкоди у вигляді омонівців на митниці, все-таки – таки правдами – неправдами змогли дістатись Луцька. Чому Луцьк? Чому, взагалі, Україна?!?!?

А бо злі дяді просто не дозволяють «дихати» білоруській сучасній культурі та молоді на їхній землі. Притягнути апаратуру, команди та шанувальників виявилось набагааато простіше, аніж зробити це вдомка. Грусна, но ФАКТ. Команди просто вразили. Всі були просто неперевершені. Вразили віддачею енергії, професіоналізмом, надриванням голосових зв'язок та струн та саме білоруською мовою. Це, дійсно, було свято свободи та відкритості.

Оцінка: *****

Triassa

ÐÓÉ ÍÀÒË ÑÀÀÁÎ 4

Коли: все та ж осінь 2007

„Нейроз”, „Бульдозер”, „Undergroud Dimention”, „SLAP”, „Фронт”, „Етвас Андерс”, „+/-”, „Karea”, „Niagara”, „Карна”, „Neversmile”.

Місце бойових дій: ТЦ «Романтик», м. Львів

Ідея: Насолоджуватись улюбленою музикою та сміливо відриватись під неї.

Звіт: Інколи починає здаватись, що або дуже, або троха менше лажовий звук – то вже родзинка майже всіх фестів та Львову зокрема. Але то таке. Купа людей, гламурних подонків, у пухнастих, модних у цьому сезоні імо, сигаретного та спецефектного диму та охорони. Підбір команд не надто вже сильно відрізнялась що від 3-ї, що від 2-ї, що від 1-ї. Хоча саме ці певні команди нарід і хоче бачити. В ачередной раз потішили „SLAP”-и(м. Луцьк) - хлопці просто молодці, тільки от 4 пісні - так маалооо!!! „Карна”, „Niagara”, „SLAP”, „Karea” – от під що в основному стрибала та махала руками, як божевільна, ковельська делегація. Тільки от хедлайнер явно підкачав, і то ацккі. На п'ятихвилинній перерві майже всі почали тотально звалювати(і ми в тому числі). До самісінького кінця «дійшли» лише найстійкіші та найвитриваліші герої – оті пухнасті, невинні імо, для кого загаломі приїхали пітерські „Neversmile”. „Руйнація” – це вже традиція, і ганити її просто не піднімається рука. Десь обіцяли і 5 - ту і 6 – ту... Ждёмс

Оцінка: *****

13

Спалах

Колись, дуже давно, довелося мені почути казку Г.-К. Андерсена «Дівчинка із сірниками». У ній розповідалося про бідолошну дівчинку, яка була змушена у холодний зимовий вечір – вечір, коли усі люди святкували Різдво – продавати сірники. Звичайно, їх ніхто не купував, а дівча, боячись покарання, все не йшло додому. Вона вже давно не відчувала ніг, її білі, немов сніг, рученята тряслись, і голос, що так гарно виспівував літніми вечорами пісень, стихав з кожним подихом. Дівча замерзло! Вона розуміла те, що буде покарана, та все ж наважилася запалити перший сірник, щоб зігрітися. Потім другий, третій... з часом коробка стала порожня, а сил, щоб піднятися з холодної долівки, зовсім не було. Над вулицею в той час літав «дух Різдва», - і Ви думаєте це щось змінило? Ні! Доля зіграла страшну п'єсу, осмисливши яку, потрохи починаєш зневірюватися у цьому житті... На ранок і люди того міста, де жила дівчинка, зібрались біля будинку і дивились на страшну картину: притулившись спиною до холодної стіни, лежало тіло мертвої дівчинки, а біля її ніг була маленька купка згорілих сірників. Дівчинка замерзла! І де тут те, чого у нас нема, але водночас за що ми полум'яно боремось сотні років!? Де людяність!? Я вас запитую!!! Хтось скаже, що це просто казка, і не варто занурюватись далі, ніж треба, але коли є бажання, навіщо його в собі притуплювати? Тим паче, якщо розглянути проблему сірників у наш час, стає зрозуміло: не все так просто у нашому домі. Людина приземлена і потоплена у рутині відразу ж сприйме вище написане як перехід у побутову площину і категорично розкритикує цей матеріал. Що ж, кожен має право на власну думку, не підвладну ніяким редакціям і цензурі. Хіба що редактором виявиться власна совість, та зараз не про це. Ми, люди Землі, і нам властива така банальна річ, як почуття. Хтось скаже, до чого ж тут сірники? Відповідь дуже проста, якщо, звісно, ви володієте фантазією. Проведіть паралель між коробкою сірників і мрією. На перший погляд дві діаметрально протилежні речі, але чи не так завжди виходить?... Ми мріємо про щось (це як коробка сірників, яка лежить на нашій кухні, вона ж там завжди). Поки ще наша мрія від нас далеко, вона вабить до себе як нерозкрита коробка

с і р н и к і в . Цікаво, а що ж там всередині. Що таїть у собі це диво? Що воно принесе конкретно для мене? У голові зринають тисячі питань, і згодом починається «холодна війна» за те, чого ми так хочемо – за мрію. Поки ми боремось, ми з кожним днем все більше і більше дізнаємось про солодкий плід нашого буття. Коли боротьба вже почалась, тоді тільки ми починаємо глибше аналізувати нашу мрію, розуміти, чого ми конкретно хочемо і чи хочемо взагалі. Хоча де ви бачили людину, яка чогось хотіла, про щось мріяла - і враз все бажання зникло? Помаленьку коробка із сірниками розкривається, і наше бажання починає набирати все більше і більше обертів. Нас веде мрія. Далі все просто. З маленької коробки тремтячими руками ми дістаємо сірник, тобто ми вже на порозі здійснення мрії. Спалах маленького сірника спричиняє пожежу, яку не в силі загасити жоден пожежник. Під шалений стукіт серця спалахує сірник, збувається мрія... У той же момент нас охоплює дивне відчуття, за всіма ознаками схоже на ейфорію, яку відчуває наркоман після чергової дози. Та цікаве інше: річ у тім, що тільки одиниці, здійснивши свою мрію, продовжують жити з нею, або, просто кажучи, сірником запалюють свічку, на світло якої ідуть усе життя, як на маяк. Є й ті, що запалюють, але вони є дуже маленькою частиною соціуму, яка діє, так би мовити, не за правилами. Але ж є інші, їх більшість: вони запалюють свій сірник – досягають апогею здійснення мрії, і на тому все закінчується. Сірник гасне, не встигнувши розгорітися. Мета досягається, але люди не прикладають ніяких зусиль, щоб мрію, яка збулась, зробити сенсом свого буття. Ми живемо, і протягом свого життя нам постійно нав'язують: «що таке добре - що таке погано». Що призводить до того, що дехто так і не розкриває свою коробку із сірниками? Таких людей дуже багато, - це лякає. А щоб не було так страшно, думаю, потрібно на мить заплющити очі і помріяти про світле майбутнє. Про те, що у нас усе буде добре, і що під кінець нашого життя, хоч як би це банально не звучало, нас у прохолодний різдвяний ранок не знайдуть замерзлими над купкою згорілих сірників...

Постмодернізм в Україні

Ні для кого не є секретом, що читання у нашому славетному місті – далеко не престижне чи популярне серед молоді заняття. Це, на думку переважної більшості, хобі для останніх ботанів та заучок. Найпрогресивніші читають детективчики Дар'ї Донцової, солодкі „дамські” романи у м'яких палітурках чи (ну максимум!) твори Пауло Коельйо. А всім іншим куди приємніше провести вечір за склянкою соку у „Класіку” чи піти потусити до клубу. Ні проти того, ні проти іншого нічого не маю (сама часом грішу =), але хочу тобі розповісти про ту літературу, теми якої у школах мало хто торкається, і яку читають у Ковелі поки лише одиниці. Причин цьому неподобству багато. Більшість вчителів або не чули про такі імена, як О. Забужко, Ю. Андрухович, Іздрик, Л. Дереш, І Карпа etc, або ж бояться

показати учням „скарби” сучасного літературного процесу. Справді, мова цих творів специфічна (трапляються не зовсім цензурні слова і т.п.), вони просочені неймовірною відвертістю і нехтуванням усіх відомих до цього часу правил і норм. Але ж ця література – відображення нашого з тобою життя, тому соромитись чи приховувати чогось немає причин. Я зовсім не закликаю тебе вірити всьому вищесказаному. Пропоную лише перевірити це на власному досвіді і сформувати СВОЮ ДУМКУ. P.S. Найприродніше питання: де ж взяти у Ковелі постмодерністську книжку? Справді, власники наших магазинів неохоче привозять такі „новинки”, але на особистому досвіді знаю, що їх все ж реально знайти або замовити. Аби було бажання...

Сьогодні тобі розповісти про нову книжку молодої письменниці, ім'я якої вже знає у багатьох країнах, – Софійки Андрухович. Звісно, немалу роль відіграло у цьому і її походження (для „невєдаючих”: її тато, Юрій Андрухович, вважається одним з найкращих сучасних укр. письменників), але велика частина цієї популярності є власним і цілком заслуженим досягненням. Так от, нове творіння Софії – „Сьомга” – вражає з першого погляду. Навіть ще не відкривши книжку, а лише глянувши на її одяг (себто на обкладинку), відчуваси присмак епатажу і відвертості. Не знаю, як у кого, але в мене ця фотографія викликає неоднозначні асоціації (здогадуєшся, про що подумала? =). Тим більше, що прочитавши книгу, справді переконаєшся, що ота, не зовсім пристойна думка, все ж відповідає задуму письменниці. Але давай по порядку. В першу чергу, чому „Сьомга”? Для авторки не лише риба сімейства лососевих, а і досить глибока метафора (що саме вона означає, зрозумієш, прочитавши книжку). Особисто я була приємно здивована, що настільки щира проза стала нарешті можливою в Україні, і дуже імпонує, що написана вона особою слабкої статі (дівчата мене зрозуміють). Цей роман можна сміливо рекомендувати, як любителям детективів, трилерів, так і шукачам пікантної відвертості. Головна героїня по-справжньому щиро, нічого не замовчуючи, розповідає про власне життя: від самого дитинства до періоду, так би мовити, зрілої молодості. Здається, описані нею моменти якоюсь мірою переживав кожен, але навіть згадувати (не те що озвучувати!) більшості про це соромно. А от Софії – ні. В цьому і весь смак „Сьомги”.
Bon appetit!

Яна Суноровська

АЛЬФРЕД ХІЧКОК: аналізуючи себе

Кіно – це відображення особистих відчуттів. Звичайно, змальоване з прикрасами і вигадками. Мабуть, великою помилкою було б назвати творчість Альфреда Хічкока лише фантазією, адже сутність його фільмів – це і є сам режисер, із власними проблемами зовнішності, самотності, відлюдкуватості. Народився Альфред 13 серпня 1899 року в Лондоні,

малий Хічкок вперше пізнав неминучі покарання від наставників за невагомі проступки. Згодом помирає батько, і юнак,

у сім'ї садівника. Єзуїтський коледж, в який його направили навчатись у сім років став першим неприємним спогадом на все життя. Саме тут

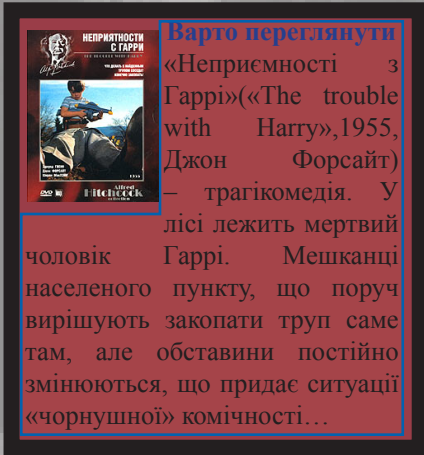
полишаючи сімейний бізнес, іде на навчання в інженерно-навігаційну школу, де знайомиться з механікою, електрикою, акустикою... На Першу світову війну юний Хічкок пішов добровільно, але через непомірну повноту його відраховують у резерв.

Варто переглянути

«Вікно в двір» («Rear window», 1954, Грейс Келлі, Джеймс Стюарт) – детективна історія. Фотограф Джефф зламав ногу і тому повинен сидіти вдома. Задля розваги підглядає за сусідами навпроти. Помічає підозрілу поведінку одного сусіда і приходить до висновку, що той убив свою дружину...

Згодом він побачить оголошення кінокомпанії «Парамаунт-феймос плейерз» про набір технічного персоналу і, довго не роздумуючи, піде працювати у нову для себе стихію – кінематограф.

Там він зустрів свою першу і єдину жінку усього життя – Альму Ревіль, яка пізніше народить доньку. Хічкок ніколи не вважав себе, товстого дивака, цікавим для людей, тому відгородив себе спочатку від друзів, а потім і від жінок, залишивши місце лише для Альми і кіно. Подолавши сходинки від художника титрів до асистента режисера, Хічкок наважився зняти свій перший фільм. Зйомки затягнулися через нестачу фінансів та різноманітні казуси, але все ж фільм отримав похвальні відгуки лондонської «Дейлі експрес». 30-ті роки для Хічкока ознаменувалися успіхом. Його картини, серед яких: «Людина, котра надто багато знала» (1934), «39 сходинок» (1935) та «Леді зникає» (1938) – завоювали британську публіку. У 1939р. Хічкок емігрує у США, де Голівуд є справжньою світовою Меккою кіно. Режисер неперевершено поєднував монтаж, освітлення, музику, діалоги, що створюють авторський почерк Хічкока. Майстер напруженого, детективного сюжету, він не втрачає почуття гумору навіть над смертю, що чудово ілюструє

його трагікомедія («Неприємності з Гаррі» (1954)). У своїх фільмах Альфред Хічкок розвивав положення фрейдистської теорії психоаналізу. Його фільми навіювали надуманий страх («Птахи», 1963), сіяли паніку в кінотеатрах («Психо», 1960), захоплювали та драгували кінокритиків. Більшість хічкоківських картин стали класикою кіно. У реальному житті Хічкок був дещо дивною, загадковою особистістю: любив говорити ні про що, влаштовував знайомим розіграші, колекціонував вина, завжди носив темні смокінги та маніакально любив усе тримати у чистоті. Дружина Альма хворіла на рак, згодом її не стало... він втратив не тільки кохану дружину, але й друга,

порадника та музу. Його самотність стала ще більш видимою. Альфред Хічкок помер на 81-му році життя в Лос-Анджелесі. «Людина не бідна, якщо вона ще у змозі посміхатись» «Для мене єдиним методом позбавитись власних страхів є зняти про них фільм»

Максим Івануха

Наодинці з Музою

мій домовик
утік через квартиру
мої верлібри
висохли як дріт
мій телефон
налякано червоний
і безнадійно перестиглий дощ
де ж к бісу
номер до намоклих сірих зграй
я навіть би
навчилася співати
алло гуси
алло гусенята
візьміть мене
чи хоч очі
за колючі гори
у пухнасте море
недалечко
десь скрасчку
а далі й сама
до неба

до себе
де сонце чистить дзьоба під крилом і
пахне не тобою

Скалічена муза сміється,
розкрасна рана кровоточить,
капотить вода з крану,
ллється пісок в золотому
годиннику...
Ні! я у руки тобі не дамся,
чорна прірво жагучого депресу!
моя душа б'ється по кутках
кімнати,
та кімната - не прірва,
але стіни її... холодні,
а спогади живі, гарячі.
Тільки спогади - то минувшина,
тільки спогади - рана рубана,
рана в'їдлива геть на самому
серденьку,
доторкнулась струна гітари,
зачепила її й роздерла...
знову капає кров червона
геть додолу, крапля за краплею.
бо минуле тепер - рана рубана,
бо минуле вже НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ!

Надя Голядинець

за вісім днів до осені
намалювати
кошик соняхів
і стати цвіркуном
чи перстигим яблуком
розсипатись
у цвинтарній траві
заплівши вересом долоні збиратися у
вирій
і пити сонце
доки дощ
не розлучить нас

Вікторія Лумбак

Відтягуємось!

Вподобання людей змінюються з покоління в покоління: те, чим захоплювалися наші батьки, і тим більше дідусі та бабусі, навряд чи зацікавить сучасну молодь. Ми не такі, і тому розважаємось своєрідно: "тусовки", party, Festi — це наша хвиля. Однією зі складових відпочинку прогресивних ковальчан є різні вечірки, що проводяться у нічних клубах. Отож, спробуємо зробити екскурсію тими закладами, де у вільний вечірній та нічний час відпочиваємо ми, наші однолітки та ті, хто просто хоче повеселитися. Першого вечора відвідаємо "КИНО", та фільму на екрані навряд чи дочекаємось. "КИНО" — це нічний клуб, що відкрився порівняно недавно. Як мені повідомили, назва клубу вибрана не випадково, адже кіно, як вид мистецтва, стало частиною нашого життя, та ще й деяким чином впливає на майбутнє кожного; розширення кола друзів гарантовано (перевірено)! Нікого не здивує те, що при вході на нас вже чекають. Визначають наш вік, а тоді виносять вирок: "Поголяємо ми сьогодні чи не поголяємо..." (особам до 18 років вхід заборонено). Піднімаючись до залу по сходах, я відчуваю себе у кінотеатрі, оскільки переді мною з'являються рекламні плакати популярних на сьогодні фільмів. Коли ж я зайшла безпосередньо у клуб, то потрапила в інший світ, світ, де немає проблем, де тільки ти, музика, величезна кількість енергії та нестримне бажання танцювати. Червоний колір, який є ключовим в оформленні інтер'єру, вже налаштовує на щось нове, незвичайне, загадкове, одним словом — драйлове. Ультрафіолетові лампи, яскраво-зелені лазери та вся інша світлова техніка у розпалі вечірки "оживляють" дракона чи то динозавра з червоними очима, який причаївся на стелі, ніби підстерігаючи чергову жертву. Поза увагою всіх танцюристів-екстрималів не залишається сцена, оформлена для виступів приїжджих виконавців. Та у звичайний день видовище там лише для найсміливіших, адже рухи у ритм наймодніших мелодій бувають ВСЯКИМИ!!!! Працює заклад до четвертої години, та сил "закривати" клуб вже реально не вистачає, вся енергія залишається на танцполі... Не зайвим буде сказати, що тут можуть відпочивати й наші батьки. Не дивно, що відразу ж постає питання: як вони витримують нашу "дику" музику? Та тут усе передбачено, адже: - кожного понеділка у клубі проводиться "Дисотека 80-90-их", яка радує всіх любителів тогочасної

музики.

До уваги всіх клаберів і не тільки:
Вівторок - Trance Party
Середа - Vini-Great Party
Четвер - R'n'B Party
П'ятниця - Electro Party
Субота - DJ's Combat
Неділя - Кинохит

До початку новорічних свят проводиться акція: кожного Вівторка, Середи і Четверга вхід у клуб для дівчат безкоштовний.

WELCOME TO THE DANCEFLOOR! ВЕСЕЛИХ ТУСОВОК!

Оля Чабан

Перемога зі сльозами на очах

Перемог легких не буває. Тим більше — на чемпіонаті світу. Нещодавно в Баку проходив чемпіонат світу з вільної боротьби. Чемпіонат значимий тим, що на ньому, крім призових місць, виборювались ліцензії — своєрідні путівки на Олімпійські ігри. Українські борці витримали боротьбу достойно. П'ять ліцензій здобули наші чоловіки та чотири — жінки, зайнявши почесне третє місце.

Першими стали японці. На другу сходинку піднялись спортсмени з Казахстану. Приємна звістка не оминула й Ковель. Сімнадцятирічна Юлія Левчук-Остапчук, змагаючись нарівні з дорослими, у скарбницю спортивних успіхів України внесла достойне четверте місце. Змагання розпочались у звичайному напруженому ритмі. Юля впевнено йшла від перемоги до перемоги і здобула право на участь в Олімпійських іграх. Це — вже великий успіх. І ось чергова і непроста сутичка з п'ятиразовою чемпіонкою світу — австрійкою Ніколою Хартман, енергетичний порив. Атака! Ще атака! Всі завмерли. Австрійка розгублена. Назріває сенсація, і вона приходить. Юля виконує блискавичний прийом. Нікола Батман — на лопатках. Чиста перемога! Радості немає меж. Засвітилась надія на бронзу. Змагатись за третє місце Юлі випало із спортсменкою з Польщі. Рівні сили. Рівна боротьба очко в очко. Лишається десять секунд... І раптом

— необережний заступ за контрольну лінію борцівського майданчика. Цей крок стає фатальним. Судді віддають перемогу спортсменці з Польщі. Сльози відчаю градом посипались з очей. Не плакала — ридала! Засмучений і розтривожений тренер Анатолій Мілехін, як міг, заспокоював свою вихованку. Скільки нервів і здоров'я віддано боротьбі! Синці, травми, обідрані вуха завдають болю, але біль поразки ще відчутніший. - Не жалкуєш, що пішла в боротьбу? — запитав А. Мілехін спортсменку дорогою додому. - Миколайовичу, Ви що? Я ж не уявляю життя без цього. Спасибі Вам, — відповіла Юля, усміхаючись.

Зрештою, всі ковельчани приєднуються до подяки тренеру Анатолію Мілехіну. Але найбільша вдячність — тобі, мила, гарна і сильна Юлечко. Ти — переможниця!

У вересні був твій день народження. На своє вісімнадцятиріччя ти виборола неоціненний подарунок і собі, і ковельчанам. Ти досягла величезних успіхів у спорті. Адже ти — майстер спорту України міжнародного класу, член збірної команди України з вільної боротьби,

чемпіонка світу серед юніорів 2007 року. Ти вписала золоті сторінки в спортивну історію Ковеля і України. Але найголовніше те, що своїм життям і здобутками підтверджуєш незаперечні істини: переступити через невдачі, стерпіти болі і піднятись над ними й, нарешті, боротись і перемагати. Хай духу, сил і здоров'я вистачить для нових перемог, а Бог посилає благодать і удачу! Щастя Вам, шановний тренеру Анатолію Мілехіну і славна чемпіонко Юлія Левчук-Остапчук!

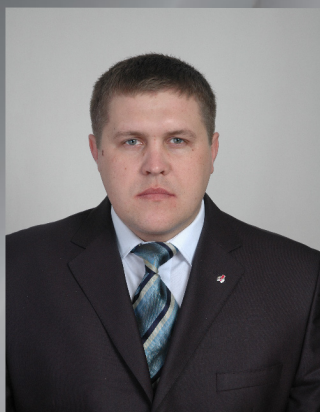
Анатолій Семенюк

Наші Друзі

Кожен з нас шукає за тими чи іншими критеріями (а може, і без них) певне коло людей для спілкування. Згодом одні особи відсіюються, їх змінюють інші, але утворюються і така частинка цього кола, яка стає незамінною, яка стає опорою – надійною, міцною та надзвичайно необхідною. Саме вона (ота частинка) має назву ДРУЗІ. Ми теж не виняток, і проект „Птаха” був би неможливим без наших друзів. Отже, щира їм подяка за те, що вони є взагалі, за те, що вони є у нас. Їхню допомогу можна назвати своєрідним наданням можливості для польоту „Птахів”. Тому ще раз їм дякуємо усім разом і кожному зокрема:

Галина Жилка -
підприємець, директор
магазину “Оksamit”, голова
батьківської громадськості
міста.

Роман Ляшук

- приватний
підприємець, депутат,
сфера діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак -
директор ТзОВ “Ідея”,
член ради регіону
міжнародних перевізників
Волинської та Рівненської
областей, депутат районної
ради.

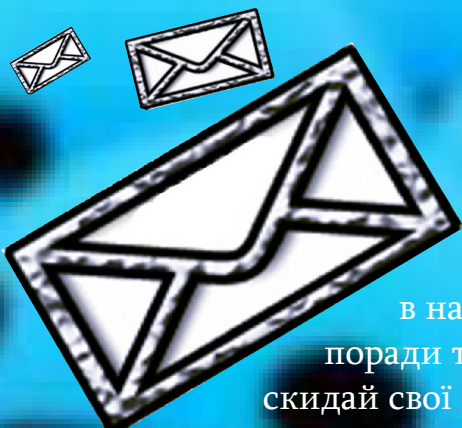

Петро М'якота -

керівник УНК Міжнародної
Торгової палати Волинської
обл., директор “Бізнес-
Центру” “Софт”,
підприємець, власник кафе
“Корчма”.

Віталій Ківачук
- директор Ковельського
госпрозрахункового ринку.

Наша електронна скринька

info@ptaxa.com.ua

Відкрита для твоїх запитань. Запитуй, звертайся з проблемами, які ТЕБЕ турбують. "Птаха" відгукнеться - і Ти в наступному випуску журналу знайдеш поради та відповіді на запитання. Також скидай свої пропозиції, побажання, враження щодо журналу.

- Куме, а Ви можете випити відроводи?
- Я що - корова?
- А відро горілки?
- А я що, не козак?

Іспит на I-му курсі. Аудиторія. Професор сидить спиною до студентів. Усі списують зі шпор. Професор повертається, усі роблять вигляд, що пишуть.

Іспит на II-му курсі. Аудиторія. Професор сидить спиною до студентів. Усі списують зі шпор. Професор повертається, усі продовжують списувати. Професор кашляє, усі роблять вигляд, що пишуть.

Іспит на останньому курсі. Аудиторія. Професор сидить спиною до студентів. Усі списують зі шпор. Професор повертається, усі продовжують списувати. Студент із першого ряду кашляє, професор повертається спиною до студентів.

Вечір. Закінчились танці. Марійка підходить до Іванка каже: "Проведи мене додому, бо ніч на дворі і я дуже боюсь". Добре, веде до будинку, а вона: "Проведи мене на третій поверх, бо лампочок в під'їзді немає". Веде на третій поверх, а вона: "Іванку, може зайдеш чайку попиту, та й вдома нікого немає". Він до неї: "Слухай Марійко, я швиденько збігаю в аптеку, може, до чаю щось візьму".

Йде вулицею два хлопці, а на зустріч їм - дівчина. Коли вона пройшла повз них, один іншому говорить:

- Ти бачив, ну ти бачив, як вона мені посміхнулась?
- Ха-ха! Я коли тебе перший раз побачив, цілий місяць сміявся.

Негр стоїть посеред вулиці і п'є молоко. Підходить дядько, зупиняється, довго дивиться і каже:

- Ні, синку, не допоможе:)))

ФОТОПРИКОЛИ

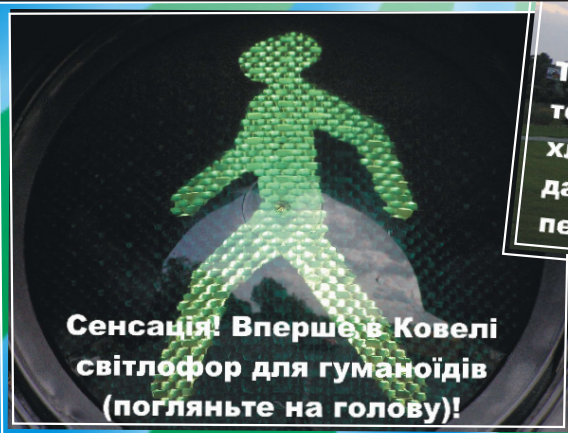
Тримайся, ще пару годин і сніг принесуть!)

любов зла!!!

Те що вони побачили щось в небі, то зрозуміло, а от за що хлопак в червоному кептурику дав іншому в ніс ліктем... певно це залишиться таємницею...

Сенсація! Вперше в Ковелі світлофор для гуманоїдів (погляньте на голову)!

Редакційна рада:

До випуску першого журналу в місті, ми залучили групу цікавих і неординарних людей. До неї входять:

Самчинська Наталія і **Палкіна Олена** - організатори, а також координатори проекту "Птаха". Крім цього кожна з дівчат доклали максимум зусиль, щоб журнал "Птаха" вийшов у світ і зацікавив собою молодь. Ната пробує свої сили у журналістиці, у повсякденному житті є студенткою ВІЕМу. Палкіна Олена студентка Мукачівського технологічного інституту. Ната і Олена є представниками громадської організації "Дивосвіт", яка і стала натхненником створення журналу. **Самчук Світлана** - є на цей час нашим постійним журналістом, пише статті про музику, психологію. Має своє бачення щодо того, якою має бути вільна молода людина. Навчається у ВНУ ім. Л. Українки, факультет культурології.

Молодіжний журнал "Птаха" № 1 2007

Засновник: Кирило Завора

Головний редактор: Ольга Ляснюк

Над номером працювали: Наталія Самчинська,
Олена Палкіна,
Ірина Третяк,
Світлана Самчук,
Івануха Максим,
Яна Супоровська,
Надя Голядинець

Дизайн і верстка: Ігор Занько, Коля Дворцов, Наталія Самчинська

Автор логотипу: Михалевич Ю. В., "а.М.р"

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяємо позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11,
2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua

Свідоцтво про реєстрацію:

ЛВ № 309-43Р від 29.11.2007

Видається з грудня 2007 року

Віддруковано в приватній друкарні: 45000, м. Ковель,
вул. Варшавська, 1

e-mail: kpdalex@meta.ua

тел.: 8 (050)8075467

8 (03352)55107

Обсяг: 6 аркушів

Виходить 1 раз в місяць

Ціна договірної

Наклад 1000 прим.

Третяк Ірина - також є нашим кореспондентом, пише чудові статті у сфері психології. Студентка МЕНУ ім. академіка Степана Дем'янчука, профіль журналістика.

Надя Голядинець - складає вірші, має досвід тележурналіста, зняла не один відеоролик для ТЦК, є студенткою факультету журналістики Київського університету ім. Т. Шевченка.

Яна Супоровська - здобуває фах журналіста у Київському Національному університеті культури і мистецтв. Є нашим дописувачем у сфері літератури.

Максим Івануха - наш автор, для цього випуску підготував статті про світ кіно і про "НЕ абітурієнтів". Майбутній журналіст.

Ми і надалі залучаємо до співпраці усіх креативних молодих людей. Радитимемо кожній зустрічі з вами. **Присднуйтеся до нашого молодіжного журналу "Птаха":)**